

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ

ДВЕ СЕСТРИ

chitanka.info

Нощ пред Нова година. Земята е покрита с бяла снежна покривка. Горе на небето трепкат звездите, а долу блести снегът. Светло е като денем. Надалече се виждат черните сенки на дърветата. Сегиз-тогиз от близкото село се чува кучешки лай от близкото село. Там хората спят и сънуват утрешния радостен празник.

Към полунощ, малко преди да звънне дванадесетия час, накрай селото излезе престаряла жена. Тя беше висока, суха и прегърбена. За да не падне от слабост, се подпираше с патеричка. Облечена беше в дрипи. От забрадката ѝ се подаваха кичури бели коси.

Тя крачеше, спираше се от време на време и се взираше напред, сякаш очакваше да види някого. След миг нещо профуча над нея. Тя извърна глава. На близкото дърво кацна бухал.

— Буху! Буху! — провикна се бухалът. — Какво? Заминаваш ли? Заминаваш ли?

— Заминавам — отвърна бабичката. А после попита: — Къде е сестра ми? Иде ли вече? Видя ли я?

— Иде! — избухука бухалът. — Погледни напред. Ей там, хеее!

Бабичката погледна. Далече по равния сняг се мяркаше светлина. Тя идеше все по-близо и по-близо.

Бабичката спря. Срещу нея префуча шейна, возена от два буйни елена. В шейната седеше млада, хубава жена. На главата ѝ светеше царска корона. Златошита шуба загръщаше русите ѝ коси. Жената съзря бабичката и дръпна юздите на елените. Шейната спря.

— Коя си ти? — попита младата жена, като изгледа зачудено бабичката.

— Аз съм тази, която ще бъдеш ти след дванадесет месеца! — тихо отвърна бабичката, като гледаше в очите царицата.

— Ах, сестро, мила сестро! — извика младата жена. — Ти ли си? Колко си остаряла, сестрице!

— Не се чуди, и ти ще остарееш като мене — отвърна бабичката. — Така ни е отсъдено — само дванадесет месеца да живеем. Лани нали и аз бях като тебе. Помниш ли? Но на земята има много злочастни хора. Всички чакаха помощ от мене. И аз им помогнах. За цената на короната си купих хляб на бедните. Затова на главата ми е тази проста кърпа. Облякох голите с царската си дреха и ето ме в дрипи. Изтрих сълзите им с русите си коси и косите ми от скръб побеляха. Сега съм бедна и стара. Безсилна съм вече. Върви, сестрице,

бързай! Отнеси радост на хората. Хиляди те те чакат. Дано господ благослови пътя ти.

Бабицката млъкна.

— Буху! Буху! — провикна се пак бухалът. — Да вървим ли вече?

— Да вървим! — отвърна бабицката и закрета из дълбокия сняг.

А младата вдигна пак юздата.

— Довиждане, сестро! — извика тя и размаха бича. Елените полетяха напред и шейната потъна в бялата нощ.

Скоро откъм селото екнаха радостни викове. Там децата посрещнаха със сурвакници в ръце светла гостенка — Новата година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.